

3

Sen da_ ha_ öm_ rü_ nün_ ba_ har_ ça_ ğın_ da

Aş_ kin_ tu_ zu_ par_ lar_ gül_ du_ da_ ğın_ da

Ben bek_ le_ rim_ öm_ rün_ kar_ lı_ da_ ğın_ da

Ne ya_ zık_ yol_ la_ rım_ ko_ yu_ sis_ te_ dir

4

Mut_ lu_ ya_ şan_ tı_ na_ göl_ ge_ düş_ me_ sin

Ört_ tüm_ bu_ a_ te_ şı_ kim_ se_ eş_ me_ sin

Sen sev_ dâ_ çö_ lün_ de_ eş_ siz_ çeş_ me_ sin_ Be_ nim

_ se_ var_ lı_ ğım_ son_ ne_ fês_ te_ dir_ dir

I

Yüzünde güllerin mutlu sevinci
Saçlarında mevsim beste bestedir
Nözlerin menekşe, gözyaşın inci
Koynunda çiçekler deste destedir

II

Bakışın o kadar yakın ki oana
Her hâli bir sözdür sevdâdan yana
Tas tas zehir verdi o bakış bana
Bu ateşten, gönliüm hasta, hastadır

III

Sen daha ömrünün bahar çağında
Aşkın tuzu parlar gül dudağında
Ben beklerim ömrün karlı dağında
Ne yazık yollarım koyu sistedir

IV

Mutlu yaşantına gölge düşmesin
Örttüm bu ateşi kimse eşmesin
Sen sevdâ çölünde eşsiz çeşmesin
Benimse varlığım son nefestedir

H.Kaya MANİOĞLU